

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **M. B., MBA**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č. j. KUZZL-76293/2024, ve věci
odnětí řidičského oprávnění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žaloba z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Městský úřad Vsetín (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 19. 7. 2024, č. j. MUVS 69482/2024, rozhodl podle § 94 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) o odnětí řidičského oprávnění žalobkyně ze zdravotních důvodů. Žalobkyni bylo rovněž uloženo, aby do pěti pracovních dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí odevzdala správnímu orgánu I. stupně svůj řidičský průkaz.
- K odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím sice rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, věcně však zůstalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně beze změn, jelikož žalovaný do jeho výroku toliko doplnil konkrétní výčet skupin řidičských

oprávnění, jichž byla žalobkyně držitelkou a samotný výrok přeformuloval tak, aby výrazy v něm použité odpovídaly odborné dikci zákona.

II. Argumentace stran

3. Žalobkyně se žalobou domáhala jak zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, tak i rozhodnutí, vydaného správním orgánem I. stupně. Žalobkyně požadovala zrušení těchto rozhodnutí a uložení povinnosti správnímu orgánu I. stupně, aby vrátil žalobkyni řidičský průkaz. Alternativně žalobkyně požadovala, aby krajský soud obě výše uvedená rozhodnutí prohlásil za nicotná. Krajský soud úvodem konstatuje, že samotná žaloba je napsána velmi nepřehledně, až zmatečně. Níže proto krajský soud jednotlivé žalobní body koncipuje tak, aby z nich bylo dostatečně seznatelné, co konkrétně žalobkyně namítala, resp. co bylo „jádreem“ jednotlivých dílčích částí žaloby.
4. V první části žaloby žalobkyně zejm. namítala, že správní orgán I. stupně nedisponoval pravomocí a působností k vydání rozhodnutí podle § 94 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o silničním provozu, tedy rozhodnutí o odejmutí řidičského oprávnění z důvodu pozbytí zdravotní či odborné způsobilosti. Tuto skutečnost žalobkyně dovozovala z § 94 odst. 5 téhož zákona. Dále žalobkyně namítla, že zdravotní způsobilost podle § 96 odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 84 až § 86 téhož zákona posuzuje lékař a nikoli obecní úřad obce s rozšířenou působností. Ten může držiteli řidičského oprávnění pouze podle § 94 odst. 2 téhož zákona nařídit, aby se podrobil přezkoumání zdravotní způsobilosti. Odnětí řidičského oprávnění je pak podle žalobkyně jenom úkonem obecního úřadu obce s rozšířenou působností, který však v samotném správním řízení, které tomuto odnětí předchází, nemá pravomoc a působnost věcně rozhodnout. Žalobkyně rovněž brojila proti textaci „výroku 2“ prvostupňového rozhodnutí, který podle ní v rozporu s § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu neobsahoval označení konkrétní osoby, na kterou se povinnost uložená tímto rozhodnutím vztahovala, což způsobilo zmatečnost a nevykonatelnost prvostupňového rozhodnutí jako celku. Žalobkyně s ohledem na výše uvedené považuje jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i napadené rozhodnutí za nezákonná a nicotná.
5. Ve druhé části žaloby žalobkyně opakovaně namítala, že se na základě oznámení správního orgánu I. stupně podrobila přezkoumání zdravotní způsobilosti podle § 96 odst. 4 zákona o silničním provozu a následně dne 9. 5. 2024 předložila tomuto orgánu lékařský posudek ze dne 7. 5. 2024, podle nějž byla způsobilá řídit motorové vozidlo. Ke ztrátě zdravotní způsobilosti, na jejímž podkladě by mělo dojít k odnětí řidičského oprávnění, tak podle žalobkyně nikdy v průběhu řízení nedošlo. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podle žalobkyně vydáno v rozporu s výše uvedeným lékařským posudkem, který je přitom i nadále platný a účinný. Tento postup správních orgánů podle žalobkyně způsobil nicotnost a nezákonnost obou výše uvedených rozhodnutí.
6. Ve třetí a závěrečné části žaloby žalobkyně brojila proti postupu žalovaného a namítala, že jí byla odepřena možnost řádně se odvolat. Žalovaný totiž podle žalobkyně v souladu s § 70 správního řádu provedl opravu zřejmých nesprávností výroku prvostupňového rozhodnutí, přičemž tuto opravu promítl až do napadeného rozhodnutí. Provedení opravy zřejmých nesprávností přitom podle výše uvedeného ustanovení náleží výhradně správnímu orgánu, který předmětné rozhodnutí vydal, v tomto případě tedy správnímu orgánu I. stupně. I proti rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností je možné podat odvolání, žalobkyni však toto

bylo postupem žalovaného znemožněno. Žalobkyně na podporu tohoto tvrzení citovala část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný přímo uvedl, že považuje chyby ve výroku prvostupňového rozhodnutí za zřejmou nesprávnost spočívající v chybě v psaní.

7. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí a že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. Žalobkyně podle žalovaného uplatnila vesměs stejné námitky jako v odvolacím řízení, žalovaný proto odkázal na jeho odůvodnění. Dále žalovaný vyzdvihl skutečnost, že oproti skutečnostem tvrzeným v žalobě byly vydány dva další posudky o zdravotní způsobilosti žalobkyně, a to posudek kardiologa MUDr. I. R., MBA (dále jen „MUDr. R.“), ze dne 8. 3. 2024 a posudek praktické lékařky žalobkyně MUDr. B. M., MBA (dále jen „MUDr. M.“), ze dne 13. 5. 2024. Oba tyto posudky přitom vyzněly tak, že žalobkyně nebyla zdravotně způsobilá k řízení motorových vozidel, přičemž správním orgánům nepřísluší tyto lékařské závěry jakkoliv zpochybňovat či korigovat. Žalovaný odkázal rovněž na skutečnost, že žalobkyně podala podnět na přezkum napadeného rozhodnutí k Ministerstvu dopravy České republiky, které se však se závěry správních orgánů v této věci ztotožnilo a přezkumné řízení nezačalo. Závěrem se žalovaný vyjádřil k samotným institutům odebrání a vrácení řidičského oprávnění v případě ztráty zdravotní způsobilosti, kdy zejm. uvedl, že odebrání řidičského oprávnění v těchto případech není projevem správního trestání, ale toliko reakcí na nevyhovující fyzický či psychický stav dané osoby. Vrácení řidičského oprávnění je pak podmíněno tím, že se tato osoba uzdraví a získá tak „kladný“ posudek od svého lékaře, což se však po celou dobu správního řízení nestalo a zdravotní stav žalobkyně jí tak patrně ani nadále řízení motorových vozidel neumožňuje.
8. U jednání soudu dne 28. 4. 2026 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně zdůraznila, že posudek ze dne 7. 5. 2024 je jediným posudkem splňujícím náležitosti stanovené vyhláškou č. 277/2004 Sb., o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, přičemž následně vydané posouzení její lékařky tyto náležitosti nesplňuje.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti:
 - a) Správní orgán I. stupně zahájil řízení o odnětí řidičského oprávnění na základě lékařské zprávy, vydané dne 8. 4. 2024 MUDr. R., dle které byla žalobkyně shledána dočasně nezpůsobilou k řízení motorových vozidel. Žalobkyně byla následně podle § 96 odst. 3 zákona o silničním provozu vyzvána k podrobení se přezkoumání zdravotní způsobilosti u svého praktického lékaře. Tím byla v tomto případě MUDr. M., která v lékařském posudku (resp. posudku o zdravotní způsobilosti) ze dne 7. 5. 2024 uvedla, že žalobkyni shledala způsobilou k řízení motorových vozidel.
 - b) S ohledem na vzájemnou protichůdnost obou lékařských posudků kontaktoval správní orgán I. stupně MUDr. M. s dotazem, zda jí byl posudek od MUDr. R. doručen, a zda tak může být řízení o odnětí řidičského oprávnění zastaveno. MUDr. M. v odpovědi uvedla, že u ní žalobkyně okolnosti uváděné v lékařském posudku MUDr. R. zamlčela a podepsala prohlášení o svém zdravotním stavu, v němž jakékoliv zdravotní potíže negovala.

c) V návaznosti na výše uvedené zaslala MUDr. M. správnímu orgánu I. stupně dne 13. 5. 2024 nový lékařský posudek, resp. dokument nazvaný „hlášení o způsobilosti k řízení motorových vozidel“, v němž uvedla, že žalobkyně byla v daném okamžiku zcela nezpůsobilá k řízení motorových vozidel. Na základě této písemnosti správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění.

K namítané absenci pravomoci a působnosti správních orgánů

11. Meritem první části žaloby bylo tvrzení žalobkyně, že správní orgán I. stupně neměl „pravomoc a působnost“ rozhodnout o odnětí řidičského oprávnění. Krajský soud proto nejdříve prověřil, zda měl správní orgán I. stupně pravomoc k vydání dotčeného rozhodnutí a zda byl věcně a místně příslušným k jeho vydání.
12. Podle § 94 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičské oprávnění odejme, pokud jeho držitel pozbyl zcela zdravotní způsobilost.*
13. Podle § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu je *k činnostem uvedeným v hlavě III, IV a V¹ tohoto zákona, které vykonává obecní úřad obce s rozšířenou působností, s výjimkou činností uvedených v odstavci 7 nebo 8, (věcně) příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, v jehož územním obvodu se nachází obvyklé bydliště žadatele o řidičské oprávnění, žadatele o vrácení řidičského oprávnění, držitele řidičského oprávnění nebo držitele řidičského průkazu nebo, jde-li o osoby bez obvyklého bydliště na území České republiky, místo studia.*
14. Jak je zřejmé z citovaných ustanovení, pravomoc vyplývá z § 94 zákona o silničním provozu. Pokud jde o příslušnost, skutečnost, že se právní úprava, uvedená v § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu, použije rovněž na řízení o odnětí řidičského průkazu, potvrzuje rovněž odborný komentář k § 94 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu: *Místní příslušnost k rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění se podle § 124 odst. 9 zák. o silničním provozu řídí obvyklým bydlištěm držitele řidičského oprávnění [§ 2 písm. hh) zák. o silničním provozu] nebo, jde-li o osoby bez obvyklého bydliště na území České republiky, místem studia (§ 82 odst. 4 zák. o silničním provozu). Odvolání proti rozhodnutí nemá podle § 129 odst. 3 zák. o silničním provozu odkladný účinek.* (viz NOVOPACKÝ, D., VETEŠNÍK, P., BEZDĚKOVSKÝ, K. *Zákon o silničním provozu. Komentář.* Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz).
15. Ze správního spisu i ze žaloby samotné dostatečně zřejmě vyplývá, že trvalým a patrně i obvyklým bydlištěm žalobkyně byla obec L. u V.² Místně příslušným úřadem obce s rozšířenou působností tak v případě žalobkyně přinejmenším v okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí skutečně byl Městský úřad V., jelikož L. u V. spadá do jeho obvodu, což vyplývá z § 13 odst. 12 vyhlášky č. 346/2020 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s rozšířenou působností, území obvodů hlavního města Prahy a příslušnosti některých obcí do jiného okresu.
16. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobní námitka stran absence „pravomoci a působnosti“ správního orgánu I. stupně k vydání rozhodnutí se nezakládá na pravdě. Zákon o silničním provozu přímo počítá s tím, že o odnětí řidičského oprávnění z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti rozhoduje právě místně příslušný úřad obce s rozšířenou působností. Na tom nic nezmění ani skutečnost, že samotnou zdravotní způsobilost majitele řidičského oprávnění posuzuje v souladu s § 84 až 86 zákona o silničním provozu primárně jeho praktický lékař. Lékařský posudek totiž sám o sobě není správním rozhodnutím, které by

¹ § 94 zákona o silničním provozu spadá do hlavy III zákona o silničním provozu (pozn. krajského soudu).

² Viz bydliště žalobkyně, uvedené v žalobě i v obou rozhodnutích správních orgánů.

žalobkyni ukládalo jakoukoli povinnost či zakládalo jakákoli práva (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005-125 či rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 121/2013-34). Správními, a tedy po právní stránce přezkoumatelnými rozhodnutími, jsou až následná rozhodnutí příslušného úřadu obce s rozšířenou působností a odvolacího orgánu. Námitka žalobkyně proto v tomto ohledu neobstojí.

17. K odkazu žalobkyně na textaci § 94 odst. 5 zákona o silničním provozu krajský soud toliko uvádí, že žalobkyně pro svou argumentaci použila pouze některé části tohoto ustanovení, které za sebou „poskládala“ tak, aby vyvolala dojem, že správní orgán I. stupně nebyl příslušným k vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně konkrétně citovala tyto části ustanovení: *příslušný orgán obce s rozšířenou působností (...), a nerozhoduje o odnětí řidičského oprávnění*. Kompletní znění tohoto ustanovení je přitom následující: *vzdání se řidičského oprávnění podle odstavce 2 vezme příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě oznámení podle odstavce 3 na vědomí a nerozhoduje o odnětí řidičského oprávnění*. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně zcela změnila význam předmětného ustanovení, které přitom upravuje postup v případě vzdání se řidičského oprávnění, tedy skutkově zcela odlišnou situaci. Ani tato konstrukce žalobkyně proto zcela zjevně nemůže obstát.
18. Krajský soud rovněž přezkoumal textaci výroků napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného. Je sice pravdou, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl částečně imperfektní, když v něm absentovala specifikace konkrétních skupin řidičských oprávnění a zčásti obsahoval nesprávnou terminologii³. I přes tyto vady z něj však dostatečně určitě vyplývalo, kdo byl účastníkem daného řízení. Žalobkyně byla v tomto ohledu správně označena celým jménem, datem narození i bydlištěm. Stejně tak z tohoto výroku rozhodnutí dostatečně vyplýval jeho obsah.
19. Pro úplnost krajský soud odkazuje na § 77 odst. 1 správního řádu, podle něž *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřazený věcně příslušnému správnímu orgánu*. *Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu*. Již výše přitom krajský soud jasně konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno věcně a místně příslušným správním orgánem, přičemž s ohledem na textaci jeho výroku lze rovněž bezpečně určit, že se nejedná o rozhodnutí vnitřně rozporné či z povahy věci neuskutečnitelné. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené uvádí, že ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani žalovaného, rozhodně netrpí vadami, které by zakládaly jejich nicotnost.
20. Terminologické a právní vady či spíše nepřesnosti, kterými trpělo prvostupňové rozhodnutí, pak žalovaný napadeným rozhodnutím odstranil. I sám žalovaný přitom zároveň konstatoval, že po věcné stránce bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela v pořádku. S tímto závěrem souhlasí i krajský soud, který se ke správnosti postupu obou správních orgánů podrobněji vyjadřuje níže.
21. Pakliže žalobkyně snad touto žalobní námitkou mínila to, že o odnětí řidičského oprávnění správní orgán nerozhoduje, tedy nevydává správní rozhodnutí, nýbrž že se mělo jednat jen o faktický úkon, rovněž v tomto svém přesvědčení se mýlí. Odnětí a vzdání se řidičského oprávnění představují vedle pozbytí řidičského oprávnění (§ 94a, § 123c odst. 3 zák. o

³ Správní orgán ve výroku použil mj. výraz, že žalobkyně „ztratila“ zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel, přičemž § 94 zákona o silničním provozu používá výhradně termín „pozbytí“ zdravotní způsobilosti.

silničním provozu) právní důvody zániku řidičského oprávnění. K odnětí řidičského oprávnění dochází rozhodnutím z moci úřední (NOVOPACKÝ, D., VETEŠNÍK, P., BEZDĚKOVSKÝ, K. *Zákon o silničním provozu. Komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz). Jedná se tedy o rušení práv určité osoby, k němuž v souladu s § 67 správního řádu dochází formou správního rozhodnutí. Správní orgány ve věci tedy postupovaly zcela správně, v souladu se zákonem udělenou pravomocí, pakliže o odnětí řidičského oprávnění žalobkyně rozhodly formou rozhodnutí, jelikož žádná jiná forma vzhledem k uvedenému není ze zákona možná.

K námitce žalobkyně stran platnosti původního zdravotního posudku.

22. V druhé části žaloby žalobkyně opakovala, že se v souladu s § 96 odst. 4 zákona o silničním provozu podrobila lékařskému vyšetření a že na základě lékařského posudku ze dne 7. 5. 2024 bylo určeno, že je zdravotně způsobilou k řízení motorových vozidel. Z argumentace žalobkyně, byť velmi zmatené a nepřehledné, lze rovněž vyčíst, že žalobkyně rovněž tvrdí, že právě tento rozsudek je „závazný“, a že vyvolává právní účinky, zatímco následné rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nicotné a nezákonné.
23. Krajský soud v první řadě odkazuje na bod 16. tohoto rozsudku a opakuje, že lékařský posudek není správním rozhodnutím a byť je zcela klíčovým podkladem pro následné rozhodnutí příslušného správního orgánu, sám o sobě žádné právní účinky nevyvolává. Ve věci závazným (a vyvolávajícím právní účinky) je proto až vydané správní rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění žalobkyně.
24. K argumentaci žalobkyně stran posudku ze dne 7. 5. 2024 je třeba uvést, že tento byl pro posouzení věci nerozhodným. Pro věc rozhodnou skutečností totiž je, jak soud uvedl již výše, že žalobkyně před vydáním tohoto posudku své praktické lékařce, MUDr. M., zamlčela, že absolvovala odborné, patrně kardiologické vyšetření, na jehož základě MUDr. R. uzavřel, že žalobkyně k řízení motorových vozidel způsobilá není. Přitom tato skutečnost, stejně jako skutečnost, že u ní žalobkyně podepsala prohlášení, v němž negovala jakékoliv zdravotní potíže, ovlivnila závěr prvního posudku uvedené lékařky. Na základě tohoto zjištění pak MUDr. M. vyhotovila druhý posudek/posouzení zdravotní způsobilosti žalobkyně dne 13. 5. 2024, dle kterého shledala žalobkyni k řízení motorových vozidel zcela nezpůsobilou. Správní orgán I. stupně tak zcela správně na základě tohoto druhého posouzení zdravotní způsobilosti žalobkyně rozhodl v souladu s § 94 odst. 1 písm. a) o odnětí řidičského oprávnění žalobkyně.
25. Jelikož se ukázalo, že první posudek ze dne 7. 5. 2024 byl vydán na základě zatajených informací a jeho vydání nepředcházelo posouzení všech rozhodných podkladů (posudek MUDr. R.), stal se tento rozporným s § 2 odst. 1 vyhlášky č. 277/2004 Sb., o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Z tohoto důvodu nemohl sloužit jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ten z něj správně nevycházel. Pakliže žalobkyně namítala, že lékařské posouzení z 13. 5. 2024 nesplňuje náležitosti posudku dle uvedené vyhlášky, nespecifikovala, kterou náležitost konkrétně tento posudek nesplňoval. Vyhláška č. 277/2004 Sb. sice ve své příloze 2 uvádí náležitosti posudku, avšak současně ve svém § 4 uvádí, že lékařský posudek lze vydat i v jiném formátu a uspořádání, než je stanoveno v jeho vzoru. Dle soudu pak dokument ze dne 13. 5. 2024 splňuje všechny stanovené náležitosti, byť je nazvaný jako „*Hlášení o způsobilosti k řízení motorových vozidel*“, neboť je z něj seznatelná identifikace žalobkyně coby posuzované osoby, jakož i závěr lékařky o posouzení její zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel.

26. Správní orgán I. stupně postupoval správně i z toho pohledu, že v souladu s § 3 správního řádu usiloval o zjištění skutkového stavu v této věci tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Vážným pochybením v tomto směru by naopak bylo, kdyby správní orgán na další zjišťování stavu věci zcela rezignoval a bez dalšího rozhodl ve prospěch žalobkyně poté, co měl k dispozici dva zcela protichůdné lékařské posudky.

K namítanému odepření možnosti podat odvolání

27. Ve třetí části žaloby žalobkyně zejm. opakovaně namítala, že rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo „opravným rozhodnutím“ podle § 70 správního řádu, a že jí tímto postupem bylo odepřeno právo na podání odvolání proti rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, které měl vydat sám správní orgán I. stupně. Žalobkyně v tomto ohledu rovněž citovala části napadeného rozhodnutí, kde žalovaný mj. uvedl, že *za použití ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a v zájmu právní čistoty výše uvedenou zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí napravit změnou rozhodnutí správního orgánu, tj. chybějící údaje o skupinách řidičských oprávnění do výroku doplnil, odstranil z něj neodborné informace a doplnil do něj právní ustanovení, podle kterého bylo realizováno. Jinak řečeno, formulace první části výroku byla zprecizována a zpřesněna (...).*
28. K tomu krajský soud uvádí, že ačkoli by bylo vhodné výše uvedenou formulaci žalovaného korigovat, nelze na jejím základě bez dalšího konstatovat, že by napadené rozhodnutí, byť jen materiálně vykazovalo znaky rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností podle § 70 správního řádu.
29. Podle § 70 správního řádu *opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.*
30. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *jestliže odvolací orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově porýzené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*
31. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poněkud nešťastně použil ve vztahu k formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí slovní obrat „zřejmá nesprávnost“. Podle ustálené judikatury NSS přitom lze institut opravy zřejmých nesprávností aplikovat pouze na zjevné písařské či početní chyby a jiné zřejmé nesprávnosti, tj. pochybení ke kterým došlo *zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá* (viz rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400, srov. také FIALA, Z., FRUMAROVÁ, K., VETEŠNÍK, P. a kol. *Správní řád: Praktický komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz). Dle názoru krajského soudu však žalovaný touto formulací pouze zamýšlel zdůraznit, že se správní orgán I. stupně nedopustil žádného věcného pochybení, pro které by bylo nutné jeho rozhodnutí zrušit.

32. Žalovaný každopádně při změně výroku prvostupňového rozhodnutí neprovedl toliko úpravy písařských či početních chyb, nýbrž komplexně přeformuloval předmětný výrok tak, aby co do své úplnosti a terminologické správnosti vyhovoval zákonným požadavkům. Tomu, že se v tomto případě nejednalo toliko o zřejmou nesprávnost, ale o formální pochybení správního orgánu I. stupně, svědčí i skutečnost, že se správní orgán žádné viditelné „početní či písařské chyby“ ve výroku rozhodnutí nedopustil. Jeho pochybení spočívalo v tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahoval některé náležitosti k tomu, aby jej bylo možné označit za dostatečně určitý, přičemž v ostatních ohledech byl výrok zcela v souladu s odůvodněním i se skutkovým průběhem celého řízení (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400).
33. Ačkoli se tedy nejednalo o zřejmou nesprávnost, jednalo se o určité pochybení, resp. nepřesnost které bylo ze strany žalovaného potřeba korigovat. Preferovaným způsobem k opravě obdobných pochybení přitom slouží právě institut změny rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, který by i podle ustálené judikatury NSS měl být upřednostněn oproti zrušení rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, samozřejmě za předpokladu, že to stav řízení v dané situaci umožňuje (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011-108).
34. Krajský soud má s ohledem na výše uvedené za to, že žalobkyně nebyla změnou prvostupňového rozhodnutí nijak zkrácena na svých procesních právech, jelikož napadené rozhodnutí zůstalo po věcné stránce nezměněné a *de facto* tak nijak neovlivnilo práva a povinnosti žalobkyně, které jí založilo již prvostupňové rozhodnutí. Postup žalovaného je tak třeba hodnotit v tomto případě jako zcela správný, a to i s přihlédnutím k zásadě hospodárnosti podle § 6 odst. 2 správního řádu.
35. Krajský soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že napadené rozhodnutí ani formálně, ani materiálně nelze považovat za rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, přičemž postupem žalovaného nebyla žalobkyně zkrácena na svých procesních právech. Ani tato žalobní námitka proto neobstojí.
36. Žalobkyně alternativně k návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně navrhovala, aby krajský soud tato rozhodnutí prohlásil za nicotná. K tomu krajský soud toliko uvádí, že vzhledem k tomu, že postup správních orgánů v této věci shledal zcela zákonným, nemůže už z povahy věci ani jedno z těchto rozhodnutí považovat za nicotné. Krajský soud na tomto místě rovněž odkazuje na bod 19. tohoto rozsudku, v němž se namítanou nicotností těchto rozhodnutí podrobněji zabývá.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

37. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 28. dubna 2026

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.